

PREGLED KANDIDATA ZA ČLANOVE HAZU

Za dopisne članove.....	str. 1 - 5
Za redovite članove.....	str. 6 - 16
Za članove suradnike.....	str. 17 - 26
Za reizbor članova suradnika.....	str. 27 - 28

DOPISNI ČLANOVI

Robert BADINTER rođen je 30. ožujka 1928. u Parizu. Nakon diploma stečenih na Filozofskom (1947.) i Pravnom fakultetu (1948.) Sveučilišta *Sorbonne*, magistrirao je na Sveučilištu *Columbia* u New Yorku (1949.). Doktorirao je u području pravnih znanosti. Na Sveučilištu *Sorbonni* aktivno je djelovao u razdoblju 1974. – 1994.; profesor je emeritus. Bio je ministar pravosuđa (1981. – 1986.); obavljajući tu dužnost, istaknuo se ukidanjem smrtne kazne, vojnih sudova u doba mira, poboljšanjem prava žrtava u kaznenom pravosuđu i uvođenjem rada za opće dobro na slobodi kao zamjene za kaznu zatvora. Od 1986. do 1995. bio je predsjednik Ustavnog suda, a od 1995. član je Senata Francuske Republike.

Nakon 1989. uključio se u rješavanje ustavnih problema u novim demokratskim zemljama srednje i istočne Europe. Bio je predsjednik peteročlane („Badinterove“) Arbitražne komisije Konferencije za mir u bivšoj Jugoslaviji (od 27. kolovoza 1991.). Od studenoga 1991. do kolovoza 1993. Komisija je donijela 15 pravnih mišljenja o nositelju prava na samoodređenje naroda, raspadu i sukcesiji država, načelima i kriterijima za postupak oblikovanja i priznanja novih država, zabrani uporabe sile u definiranju međunarodnih granica, poštivanju manjinskih prava i dr. Rad Arbitražne komisije, a time i profesora Badintera, znatno je pridonio međunarodnopravnom priznanju suverene države Hrvatske i primanju Republike Hrvatske u Ujedinjene narode.

Napisao je desetak zapaženih knjiga s područja ustavnog i kaznenog prava, političke teorije, penologije i sociologije te velik broj znanstvenih i stručnih članaka. Izdvajamo knjige kojima se izjašnjava protiv smrtne kazne *L'exécution (Smaknuće)*, 1973., i *L'Abolition (Ukinuće smrtne kazne)*, 2000.

Njegova djela na području penologije te ustavnopravne i političke povijesti Francuske pisana su s velikom erudicijom i argumentativnom snagom te su nezaobilazno štivo za proučavanje povijesti Francuske revolucije, povijesti francuske kazne zatvora, položaja Židova u doba *vichyjevske* Francuske te posebice suvremenog abolicionizma.

Profesor Badinter 2003. je godine izabran za počasnog doktora Sveučilišta u Zagrebu.

Odd Magnus FALTINSEN redoviti je profesor na norveškome Sveučilištu znanosti i tehnologije (*Norwegian University of Science and Technology*) u Trondheimu. Rođen je 1944. u norveškom gradu Stavangeru. Diplomirao je primijenjenu matematiku na Sveučilištu u Bergenu 1968. godine, a stupanj doktora brodogradnje i brodstrojarstva stekao je 1971. na Sveučilištu u Michiganu. Godine 1974. izabran je za izvanrednog profesora, a 1976. za redovitog profesora na norveškome Sveučilištu znanosti i tehnologije (*Norwegian University of Science and Technology*) za područje brodske hidrodinamike, s valnim opterećenjem na svim vrstama pomorskih objekata i hidroelastičnošću kao osnovnim područjem istraživanja.

Na dugoj listi referencija potrebno je istaknuti sudjelovanje u radu skupova *International Towing Tank Conferences* (ITTC) i rad u tehničkim komitetima za valno opterećenje u okviru rada međunarodnih kongresa na temu brodskih i priobalnih struktura (*International Ship and Offshore Structures Congresses – ISSC*). Bio je gostujući profesor na MIT-u u SAD-u u tri jednogodišnja razdoblja, a tri mjeseca predavao je u Istraživačkom institutu za primijenjenu mehaniku Sveučilišta u Kyushuu (*Research Institute of Applied Mechanics, Kyushu University*) u Japanu. Bio je domaćin više od deset istraživača iz Japana, Francuske, Italije, SAD-a i Hrvatske.

Profesor Faltinsen autor je vrlo poznatih knjiga *Sea Loads on Ships and Offshore Structures*, Cambridge University Press, 1990., i *Hydrodynamics of High-speed Marine Vehicles*, Cambridge University Press, 2005., koje se kao udžbenici upotrebljavaju na mnogim sveučilištima. Zajedno s prof. Alexanderom N. Timokhom, članom Nacionalne akademije znanosti Ukrajine, objavio je knjigu *Sloshing* u izdanju Cambridge University Press, 2009. Autor je više od 170 članaka u znanstvenim časopisima, zbornicima i knjigama. Održao je više od 15 pozvanih i počasnih predavanja. Sudjelovao je u organizaciji većeg broja međunarodnih konferencija o brodskoj hidrodinamici. Profesor Faltinsen danas je vodeći znanstvenik na području hidrodinamike brodskih i pomorskih konstrukcija. Redoviti je član Norveške akademije tehničkih znanosti (*Norwegian Academy of Technical Sciences*), Norveške akademije znanosti i umjetnosti (*Norwegian Academy of Sciences and Letters*), Kraljevske norveške akademije znanosti i umjetnosti (*The Royal Norwegian Society of Sciences and Letters*) te dopisni član Nacionalne akademije inženjerstva (*National Academy of Engineering*) SAD-a i Kineske akademije znanosti.

Prof. Faltinsen surađuje i s hrvatskim znanstvenicima i stručnjacima te pruža podršku mladim istraživačima na području brodske hidrodinamike. Bio je gost HAZU 2007. godine i tom je prigodom održao pozvano predavanje *Challenges in Hydrodynamics of Ships and Ocean Structures*, koje je objavljeno u *Biltenu* Razreda za tehničke znanosti.

Rainer GRÜBEL, profesor emeritus slavenskih jezika i književnosti, stalno nastanjen u Oldenburgu (SR Njemačka, Donja Saska), rođen je 26. prosinca 1942. u Leipzigu, u liječničkoj obitelji. Šezdesetih godina 20. stoljeća studirao je slavistiku, germanistiku i filozofiju na sveučilištima u Göttingenu, Frankfurtu na Majni i nekadašnjem Lenjingradu.

Disertaciju o ruskom konstruktivizmu pod vodstvom prof. dr. Reinharda Lauera obranio je 1976. na Sveučilištu u Göttingenu. Već se tih godina posvetio proučavanju znamenitih utemeljitelja književnoznanstvenog modeliranja Mihaila Bahtina i Jurija Lotmana, te je njihova glavna djela preveo na njemački, objavivši ih u najuglednijim nakladničkim kućama (*Suhrkamp*).

U razdoblju 1976. – 1979. znanstveni je suradnik, a zatim i redoviti profesor na Odsjeku za slavistiku Sveučilišta u Utrechtu, gdje s nizozemskim kolegama radi na širenju spoznaja o tada modernim strukturalističkim i semiotičkim metodama proučavanja jezika i književnosti. U krugu nizozemskih slavista intenzivno radi na komparativnom proučavanju

književnosti moderne u slavenskim zemljama. Godine 1980. postaje profesorom ruske znanosti o književnosti na Sveučilištu u Oldenburgu, predstojnikom cijele slavistike, obavljajući povremeno i funkciju dekana fakulteta. Redovitim profesorom Sveučilišta u Oldenburgu te predstojnikom Odsjeka za slavensku filologiju ostao je do umirovljenja 2007. godine.

Kao profesor u Oldenburgu posebno se zauzimao za ravnopravan udio hrvatske filologije i znanosti o književnosti u svjetskoj filologiji i znanosti, te je kolegij hrvatskoga jezika (pod tim nazivom) osnovao još davne 1989. godine. Taj se kolegij održao do dana današnjega. Često je gostovao u Zagrebu, bilo kao profesor, bilo kao sudionik *Zagrebačkih književnih razgovora* i kao član znamenite međunarodne i hrvatske skupine slavista okupljene oko *Pojmovnika ruske avangarde*.

Rainer Grübel objavio je mnoštvo znanstvenih knjiga i posebnih radova: 7 monografskih knjiga, 12 skupnih knjiga namijenjenih ponajprije sveučilišnoj propedeutici te velik broj članaka posebne spoznajne i metodološke namjene. Tridesetak njegovih radova posvećeno je, u cjelini ili *passim*, i hrvatskim piscima (Krlježa, Marinković, Škreb, V. Parun, Zidić i mnogi drugi).

Andro MIKELIĆ rođen je 1956. u Splitu. Diplomirao je 1979. na studiju matematike na Sveučilištu u Zagrebu; tamo je i magistrirao (1981.) i doktorirao (1983.). Od diplomiranja do 1992. radi u Institutu *Ruđer Bošković* kao asistent, znanstveni suradnik, viši znanstveni suradnik i znanstveni savjetnik. Od 1992. do 2011. radi kao profesor primijenjene matematike na Sveučilištu *Claude Bernard Lyon 1* u Francuskoj. Od 2011. godine istaknuti je profesor (*Full Distinguished Professor*) primijenjene matematike na istom sveučilištu. Koristio je svoje sabatikalne za boravke na uglednim sveučilištima u Njemačkoj, Nizozemskoj i SAD-u (Sveučilište u Heidelbergu, Tehničko sveučilište *Eindhoven*, Sveučilište *Texas* u Austinu). U razdoblju 2011. – 2013. bio je gostujući profesor na Sveučilištu u Heidelbergu.

Znanstveni rad Andre Mikelića odnosi se na teoriju homogenizacije, mehaniku fluida i statističku hidrodinamiku. Posebno se bavi homogenizacijom jednadžbi Navier-Stokesa i Eulera, jednadžbama koje opisuju višefazne tokove kroz poroznu sredinu i određivanjem zakona na granici porozne sredine i slobodnog fluida. Radi i na pronalaženju nelinearnih zakona filtracije te filtracije kroz poroznu sredinu koja se daje deformirati, kao i kroz topljive sredine. U novije vrijeme bavi se i modeliranjem krvotoka. Radi na primjenama teorije homogenizacije na mehaniku fluida te na parcijalnim diferencijalnim jednadžbama koje se javljaju u mehanici fluida. Tema njegovih istraživanja jest i tok kroz viskozni fluid koji je mehanički inkompresibilan, ali termički podliježe dilataciji. Ima i radova koji se odnose na dinamičke efekte, na zakon kapilarnog tlaka, na statističku hidrodinamiku, na Cahn-Hilliardovu jednadžbu i na probleme trenja u linearnoj elastičnosti. Mikelić intenzivno znanstveno surađuje s nizom matematičara u Hrvatskoj.

Mikelić je dobitnik nagrade *Procter and Gamble Award 2012* Međunarodnog društva za porozne sredine *Interpore* za svoja velika dostignuća (*enormous achievements*) u istraživanju poroznih sredina. Suautor je šest knjiga te autor ili suautor 138 znanstvenih radova, koji su citirani 1.010 puta (prema bazi *MathSciNet* Američkog matematičkog društva). Mikelić je član uređivačkog odbora niza časopisa: *Applicable Analysis*, *ESAIM Proceedings*, *Differential Equations and Applications*, *International Journal of Differential Equations*.

Johannes REINHART rođen je 2. ožujka 1951. u Beču. Na Sveučilištu u Beču diplomirao je 1979. slavistiku i opću lingvistiku s disertacijom *Istraživanja o tehnicima prijevoda češko-crkvenoslavenskih homilija Grgura Velikoga*. Studirao je i na Sveučilištu u Bonnu te na Sveučilištu u Pragu, a na Sveučilištu u Moskvi predavao je njemački jezik. Od 1979. godine zaposlen je u Institutu za slavistiku Sveučilišta u Beču (od 1997. kao izvanredni profesor). Tema njegove habilitacije bila je *Untersuchungen zur Syntax des Kroatisch-Kirchenslavischen. Das glagolitische Missale Romanum* (1994.).

Ugledni austrijski slavist J. Reinhart velik je dio svojih istraživanja, uz ostale paleoslavističke teme, posvetio hrvatskomu crkvenoslavenskom jeziku i hrvatskoj glagoljskoj književnosti srednjega vijeka, osobito odnosima hrvatske glagoljske i češke književnosti, tematici kojom dijelom nastavlja istraživanja hrvatskoga filologa Stjepana Ivšića. Otkrio je češka vrela u hrvatskim glagoljskim rukopisima, prijevode sa staročeškoga jezika nastale u razdoblju kada su hrvatski glagoljaši djelovali u samostanu Emausu u Pragu (1347. – 1419.), gdje se razvila bogata uzajamna hrvatska i češka prevodilačka književna i kulturna djelatnost te je nastalo osebujno poglavlje u češkoj i hrvatskoj književnoj i kulturnoj povijesti srednjega vijeka. Identificirao je i utvrdio i druga vrela i sadržaje hrvatskoglagoljskih rukopisa te je o njima napisao brojne članke i studije.

Prof. Johannes Reinhart jedan je od najboljih poznavatelja hrvatskoga glagoljaštva i zasigurno najbolji poznavatelj hrvatskoga crkvenoslavenskog jezika izvan Hrvatske. Dao je znatan prinos njegovu proučavanju na svim razinama, od grafije i fonologije do leksika i, osobito, sintakse. Njegov habilitacijski rad (500 str.) o sintaksi hrvatskoga crkvenoslavenskoga jezika ocijenjen je kao jedna od najboljih monografija o hrvatskome glagoljaštvu. Uključio se i u znanstveni projekt *Gramatika hrvatskoga crkvenoslavenskoga jezika* Staroslavenskoga instituta u Zagrebu i za tu je *Gramatiku* (u tisku) napisao poglavlje o sintaksi hrvatskoga crkvenoslavenskog jezika. Član je uredništva *Slova*, časopisa Staroslavenskoga instituta. Izvršno govori hrvatski jezik i predavanjima često sudjeluje na znanstvenim skupovima u Hrvatskoj. Objavio je oko 150 znanstvenih i stručnih radova.

Zbog iznimnoga prinosa koji je dao istraživanju jezične i književne kulture hrvatskoga srednjovjekovlja, bečki slavist prof. dr. Johannes Reinhart doista zaslužuje da ga se izabere za dopisnoga člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Zagrebu.

Igor ŠTAGLJAR, red. prof. Sveučilišta u Torontu u Kanadi, svjetski priznat znanstvenik na području proteomike, u kojem području njegov istraživački tim danas u svijetu ima jednu od vodećih uloga, kandidat je za dopisnog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Igor Štagljar rođen je 1966. u Zagrebu. Na tamošnjem je Prirodoslovno-matematičkom fakultetu 1990. diplomirao molekularnu biologiju. Školovanje je nastavio u Švicarskoj, gdje je 1994. doktorirao molekularnu biologiju na Švicarskom federalnom institutu (ETH) u Zürichu. Nakon toga usavršavao se na Sveučilištu u Zürichu, na dva poslijedoktorska studija na kojima se bavio istraživanjima u području transkripcijskih faktora te aspektima DNA replikacije i popravka kromosoma u ljudskim stanicama. Na istome sveučilištu u razdoblju 1999. – 2002. radi kao mlađi voditelj tima, a 2002. – 2005. kao izvanredni profesor. Kao gostujući znanstvenik 2001. se usavršava iz područja proteomike na Sveučilištu Washington u Seattleu. Iz Švicarske odlazi u Kanadu, gdje od 2005. radi kao redoviti profesor na Odjelu za biokemiju i medicinsku genetiku Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Torontu.

Istraživački interes dr. Štagljara usmjeren je na područje proteomike i biologije tumora, u čemu njegov tim ima danas vodeću ulogu u svijetu. Naime, on je zajedno sa svojim

suradnicima razvio i patentirao tehnologiju membranskog dualnog sustava, tzv. MYTH, koju je znanstveno-popularni časopis *The Scientist* 2005. proglasio jednom od 10 vrhunskih tehnologija koje će u sljedećih 10 godina bitno obilježiti područje molekularne biologije.

Prof. dr. Štagljar autor je više od 80 znanstvenih radova objavljenih u vodećim svjetskim časopisima (*Science, Nature, Cell*). Član je uredničkih odbora najuglednijih svjetskih časopisa iz područja molekularne biologije i proteomike. Za svoj dosadašnji rad dobio je nekoliko prestižnih nagrada, od kojih treba izdvojiti *EMBO nagradu za mladog istraživača* iz 2003. te kanadsku nagradu za *Lidera u tehnologiji* iz 2007., koju mu je osobno uručio kanadski premijer Stephen Harper.

Iako ima tek 47 godina, prof. Štagljar svojim je istraživanjima u području mlade znanstvene discipline, proteomike, već do sada ostavio dubok trag u svjetskoj znanosti. Valja posebno istaknuti da je prof. Štagljar zaslužan za razvoj i unapređenje istraživanja na području proteomike u Hrvatskoj. Naime, on je razvio bogatu suradnju s mnogim hrvatskim znanstvenicima čiji su se znanstveni novaci usavršavali u njegovu laboratoriju na Sveučilištu u Torontu.

Iz svega navedenoga proizlazi da prof. dr. Igor Štagljar zaslužuje da ga se izabere za dopisnog člana Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti.

Antun TUCAK, profesor emeritus, rođen je 1934. godine. Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu završio je 1963. godine, specijalistički ispit iz urologije položio je 1971., a doktorirao je na Medicinskom fakultetu u Zagrebu 1979. godine, kada započinje njegova plodna akademska karijera: docenta za predmet urologije na Medicinskom fakultetu u Zagrebu – Područnome studiju u Osijeku, a potom izvanrednoga i redovitoga profesora Klinike za urologiju Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, Studija medicine u Osijeku. Godine 2005. izabran je u zvanje profesora emeritusa Sveučilišta Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku. Sada obnaša dužnost upravitelja Zavoda za znanstveni i umjetnički rad HAZU u Osijeku. Znanstveno i stručno usavršavao se na urološkim klinikama diljem Europe. Godine 1992. osniva Kliniku za urologiju KB-a Osijek i postaje njezin prvi predstojnik te osnivač i voditelj Referentnog centra Ministarstva zdravstva iz područja urolitijaze. Najzaslužniji je za razvoj suvremene radikalne kirurgije u urološkoj onkologiji, a prvi je u Hrvatskoj razvio nove metode liječenja mokraćnih kamenaca. Posebnu pozornost posvetio je istraživanju ratnih ozljeda urogenitalnog sustava. Iz tih područja autor je i suautor 8 udžbenika i knjiga te 16 poglavlja u domaćim i inozemnim knjigama. Istakao se kao pouzdan i inventivan istraživač kliničar i objavio je ukupno 203 naslova, od čega 125 znanstvenih radova (38 u časopisima koji se navode u bazama CC, SCI, I M) i 78 sažetaka na međunarodnim i domaćim znanstvenim skupovima. Osnivač je i glavni urednik *Medicinskog vjesnika*, a član je uredničkih odbora još 8 znanstvenih časopisa. Član je 15 domaćih i 7 međunarodnih znanstvenih i stručnih društava. Nagrađen je brojnim državnim i stručnim odličjima. Posebno treba ukazati na izuzetnu djelatnost prof. dr. sc. Tucaka kao utemeljitelja i dugogodišnjeg voditelja Znanstvene jedinice KBC-a u Osijeku, kao i stožerne ličnosti u osnivanju i izgradnji Medicinskog fakulteta u Osijeku. Prof. Tucak razvio je iznimnu djelatnost kao upravitelj Zavoda za znanstveni i umjetnički rad Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Osijeku i zaslužan je za redovito izlaženje vrlo važne publikacije Zavoda – *ANALI*. Zavod HAZU u Osijeku, zahvaljujući upravo požrtvovnu radu i zalaganju prof. Tucaka, jedan je od najboljih Akademijinih zavoda izvan Zagreba.

REDOVITI ČLANOVI

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Dragomir VOJNIĆ, rođen 31. prosinca 1924. u Gaju kod Kovina u izbjegličkoj obitelji iz istarskog sela Ližnjana kod Pule, plodan je znanstvenik. Njegovo znanstveno područje u ekonomskoj znanosti vrlo je široko, od ekonomske teorije, teorije ekonomskog sustava do razvojne politike i međunarodnih ekonomskih odnosa. Objavio je mnogo radova i sudjelovao je na mnogim znanstvenim skupovima u zemlji i inozemstvu.

Polazna je točka Vojnićevih radova i istraživanja povezanost ekonomskog rasta i razvoja s akumulacijom kapitala, posebno značenja amortizacije kao izvora investicija. Višegodišnjim teorijskim i statističkim istraživanjem došao je do zaključka da amortizacija nije samo trošak obnove fiksnog kapitala nego da u uvjetima gospodarskog rasta postaje izdašan izvor za financiranje novih investicija. Time je obogatio ekonomsku znanost dodavši Harrod-Damarovu modelu novu razvojnu varijablu.

Na tu temu objavio je tijekom godina više knjiga i radova u zemlji i inozemstvu. Prva takva Vojnićeva knjiga, objavljena 1960. godine pod naslovom *Investicije na području Jugoslavije 1947-1958*, pobudila je veliki interes. Druga i treća knjiga na tu temu izašle su pod naslovom *Investicije i ekonomski razvoj* i *Investicije u fiksne fondove Jugoslavije 1970.* godine.

Velik broj Vojnićevih radova odnosi se na koncepciju i realizaciju društveno-ekonomskih reformi, osobito iz 1960-ih godina, čime se afirmirao kao istaknuti kritičar prakse „realnog“ socijalizma i zagovornik modernoga tržišnoga gospodarstva. Od 1990. godine svoje napore usmjerava na istraživanje ubrzanja tranzicije i gospodarskog rasta Hrvatske. Organizira brojna domaća i međunarodna savjetovanja ekonomista. Njegova komparativna analiza tranzicijskih ekonomija u Europi ukazuje na karakter problema i slabosti ekonomske politike, posebno na neusklađenost reformskih i razvojnih ciljeva. Iako su Vojnićevi stavovi i upozorenja često ostajali *vox clamantis in deserto*, oni su ipak dokaz da postoje i alternativni putovi bržeg stvaranja društvenog blagostanja i da ostvarenje tih ciljeva ostaje prioritetan i realan zadatak ekonomske znanosti. Vojnićevu aktivnost na tom području najbolje reprezentira knjiga *Ekonomija i politika tranzicije*, koja je prevedena na ruski i kineski.

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Mladen ŽINIĆ rođen je 18. travnja 1947. u Zagrebu, gdje je završio sve škole do magisterija (1974.), odnosno doktorata (1978.). U razdoblju od diplomiranja 1971. do 1982. bio je asistent na Farmaceutsko-biokemijskome fakultetu, a zatim je tri godine bio istraživač u Institutu Podravka-Belupo. Od 1985. do umirovljenja 2012. djeluje u Institutu *Ruđer Bošković*. Bio je poslijedoktorand nobelovca Vladimira Preloga, a mnogo godina surađuje s nobelovcem Jean-Mariem Lehnom. Bio je predsjednik Hrvatskoga kemijskoga društva (2004. – 2006.) i ravnatelj Instituta *Ruđer Bošković* u razdoblju 2005. – 2009. Dobitnik je Državne nagrade za znanost (2001.), Nagrade HAZU i Nagrade grada Zaprešića (2002.) te Nagrade za životno djelo Zagrebačke županije (2009.). Predavao je organsku stereokemiju i supramolekularnu kemiju na poslijediplomskome studiju PMF-a u Zagrebu, a na doktorskome studiju Sveučilišta u Rijeci voditelj je obvezatnoga modula Medicinska kemija.

Žinićeva najvrednija istraživanja ona su iz područja supramolekularne kemije. Ta je istraživanja započeo pripremom kiralnih makrocikličkih spojeva s aminokiselinskim jedinicama i kiralnih krunastih etera urešenih nukleobazama. Ti spojevi pokazali su svojstvo prepoznavanja i vezanja određenih metalnih kationa i molekula vode te nastajanja dimernih krunastih etera intermolekularnim prepoznavanjem i sparivanjem komplementarnih baza. Zatim je uspješno istraživao pripremu abiotskih sustava za prijenos aminokiselina kroz umjetne membrane. Rabivši temeljno načelo enzimske katalize, gdje se katalitička transformacija odvija unutar topologijski određene kiralne proteinske šupljine, priredio je novi tip supramolekularnoga organometalnoga katalizatora. Žinić je također prvi pokazao da se DNA/RNA inaktivna molekula može fotokemijskom intramolekularnom ciklizacijom prevesti u klasični interkalator, što je temelj nove koncepcije selektivne fotodinamičke terapije tumora.

Pregledom njegova znanstvenoga opusa, može se uočiti da Žinić u svojim istraživanjima razvija složene funkcionalne supramolekularne sustave koji se temelje na kombinaciji abiotskih sintetskih molekularnih jedinica s prirodnim građevnim jedinicama (aminokiseline, mali peptidi, nukleozidi), koje priroda rabi u pripravi složenih funkcionalnih makromolekularnih sustava. Rezultati njegovih istraživanja ukazuju na to da temeljne postavke molekularne stereokemije vrijede i na daleko složenijoj supramolekularnoj razini i da čine temelj dinamičke supramolekularne stereokemije.

III. RAZRED ZA PRIRODNE ZNANOSTI

Ferdo BAŠIĆ rođen je 1945. u Bročancu, a odrastao je u Iloku. Poznat je brojnim naraštajima studenata više fakulteta sveučilištā u Zagrebu, Splitu, Mostaru i Sarajevu te najstarijega učilišta na jugoistoku Europe – onoga u Križevcima. Zauzimajući se za uvođenje i afirmaciju agroekoloških disciplina, u agronomski studij uvodi kolegij Ekološka poljoprivreda te Zaštita tla i voda, koji su prerasli u posebne studije Agroekologije i Ekološke poljoprivrede. Na poslijediplomski studij uvodi sadržaje održivog gospodarenja tlom. U znanstvenom radu ostvario je zamjetne rezultate istražujući probleme u poljoprivredi, biologiji, šumarstvu, geoznanostima i ekologiji – prema tome, nije samo znanstvenik u poljoprivredi već i u srodnim strukama. Vodio je više domaćih i međunarodnih projekata, a najvažniji su ovi: međunarodni projekt *Istraživanje erozije tla u intenzivnoj proizvodnji u agroekološkim uvjetima Austrije, Hrvatske i Mađarske*, koji je trajao 19 godina; u Etiopiji je vodio četverogodišnji projekt *Istraživanja erozije vodom lateritnih tala Etiopijske visoravni*; u okviru epohalnog projekta *Opća pedološka karta Hrvatske 1:50.000* obradio je površinu od preko 600.000 ha. Osmislio je i vodio višegodišnje motrenje (monitoring) tala na području utjecaja Središnje plinske postaje Molve kao izvora emisije onečišćenja (Hg, H₂S i reduciranim organskim spojevima sumpora). Inicirao je donošenje Pravilnika o zaštiti poljoprivrednog tla od onečišćenja i odredio granične vrijednosti sadržaja teških kovina i organskih onečišćenja u tlu. Obavio je agroekološku valorizaciju agrosfere Hrvatske i izradio Poljoprivrednu regionalizaciju, vrlo važnu za Hrvatsku. Autor je ili suautor ukupno 731 rada: 85 knjiga, među kojima se ističe: *The Soils of Croatia* u izdanju Springer Verlag (Dordrecht, Heidelberg, London, New York, 2013.), 201 rad publiciran u međunarodnim časopisima i znanstvenim skupovima (a₁=23, a₂=60, a₃=118), 119 sažetaka, nerecenziranih radova i radova u rukopisu te 326 stručnih radova. Biran je na brojne dužnosti u Hrvatskoj i inozemstvu; utemeljitelj je i prvi predsjednik Hrvatskog tloznanstvenog društva, zastupnik „Istočne Europe“ u izradi *White paper* za 2. UNCCD konferenciju, član Mreže ureda za tlo EU (*European Soil Bureau Network – ESNB*) 1994. – 2010., a od 2009. i član Izvršnog odbora (*Steering Committee*) te mreže, član državnog izaslanstva RH na Svjetskom skupu posvećenom hrani (*World Food Summit*) u Rimu 1996. i koordinator izrade Nacionalnog izvješća za taj skup pod naslovom: *Hrvatska poljoprivreda na raskrižju*. Inicijator je, utemeljitelj i od 1996. do danas član uredništva *on-line* časopisa *Journal of Central European Agriculture* (JCEA). Aktivno surađuje u HAZU kao član Znanstvenog vijeća za zaštitu prirode i voditelj Sekcije za tlo, član Znanstvenog vijeća za poljoprivredu i šumarstvo i Odbora za resurse od nacionalnog značaja. U Akademijinim publikacijama objavio je 11 radova. Dobitnik je više nagrada, a najvažnije su: Godišnja državna nagrada za znanost i Nagrada za životno djelo 2009. godine.

IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Slobodan VUKIČEVIĆ rođen je 1951. godine. Diplomirao je na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje radi kao redoviti profesor u Zavodu za anatomiju te voditelj Laboratorija za mineralizirana tkiva i Odjel za proteomiku Centra za translacijska i klinička istraživanja. Usavršavao se u Zavodu za patologiju Sveučilišta u Heidelbergu (*Institute of Pathology, University of Heidelberg*) te u Zavodu za javno zdravstvo (*National Institutes of Health – NIH*) u Bethesda u SAD-u. Objavio je više od 175 znanstvenih radova u vodećim međunarodnim časopisima koji su ukupno citirani više od 5.200 puta (*Web of Science*), uz h-indeks 38. Na međunarodnim skupovima i vodećim svjetskim sveučilištima održao je više od 150 pozvanih predavanja i seminara. Pod njegovim mentorstvom magistriralo je 14, a doktoriralo 26 znanstvenika, od kojih većina radi u uglednim hrvatskim i inozemnim ustanovama. Bitno je pridonio razumijevanju mehanizama i faktora koji utječu na regeneraciju kosti, hrskavice i bubrega te primjene koštanih morfogenetskih proteina (BMP) u bolesnika s defektima kosti i hrskavice. Osnovao je 1986. Laboratorij za mineralizirana tkiva; 2001. Generu istraživanja, prvu hrvatsku biotehnološku kompaniju; 2003. Centar za funkcionalnu genomiku i 2007. Centar za proteomiku Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu. Organizirao je 7 domaćih skupova te je bio član organizacijskog ili znanstvenog odbora 13 međunarodnih skupova. Za svoj znanstveni rad dobio je više nagrada i priznanja, uključujući: Nagradu *Ruđer Bošković* za znanstvena postignuća u biomedicini (1992.), NIH *Director's award* (1993.), izabran je za člana EMBO-a (*European Molecular Biology Organization*) (2000.), održao je plenarno predavanje *Marshall Urist* u Nagoyi u Japanu (2005.) te je bio počasni predsjedatelj skupa *6th International Conference on BMPs* u Lake Tahoeu u SAD-u (2008.). Bio je voditelj više od 14 znanstvenih projekata, uključujući i projekt OSTEOGROW, čiju je koordinaciju Europska komisija prvi put odobrila nekoj hrvatskoj ustanovi (Medicinski fakultet Sveučilišta u Zagrebu). Izumitelj je na više od 20 globalnih patenata, a u završnoj fazi pretkliničkih ispitivanja za lijek za cijeljenje kosti, humano antitijelo za sprečavanje fibrozacije bubrega u bolesnika s kroničnom bolesti bubrega i humano antitijelo za očuvanje funkcije miokarda u bolesnika s akutnim infarktom srčanog mišića.

Vjekoslav JEROLIMOV rođen je 1945. godine. Diplomirao je na Stomatološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je proveo cijeli svoj radni vijek. Na znanstvenom usavršavanju u inozemstvu boravi, među ostalim, 1,5 godinu na Velškome sveučilištu (*University of Wales*) u Cardiffu. Redoviti profesor u trajnom zvanju postaje 1999., a umirovljen je 2010. Osnivač je 1 katedre i 2 klinička zavoda. Uvodi nove kolegije u studij te je urednik i autor niza udžbenika. Međunarodni utjecaj i zapaženi doprinos ostvaruje u tehnologiji materijala zubnih proteza te u prevenciji temporomandibularnih poremećaja. Mentor je 89 diplomskih, magistarskih i doktorskih radova. Bio je pozvani predavač na mnogim skupovima te gostujući profesor na Velškome sveučilištu (*University of Wales*) u Cardiffu i na Sveučilištu zdravstvenih znanosti Savezne Države Oregon (*Oregon Health Sciences University*) u Portlandu. Autor je 378 radova, od kojih je 126 publicirano u međunarodno indeksiranim časopisima. Ima 91 rad CC/SCI/SCOPUS vrijednosti, a radovi su mu citirani u najvažnijim međunarodnim citatnim bazama 521 put. Ima 5 autorskih knjiga te još 19 poglavlja u 14 knjiga. Bio je aktivan u 16 projekata, od čega u 7 međunarodnih. Član je uredničkih odbora 3 domaća i 4 međunarodna časopisa, a suosnivač je i bivši urednik *Hrvatskoga stomatološkog vjesnika*. U Europi sudjeluje u donošenju zajedničkog programa

diplomskih studija te programa specijalizacije iz stomatološke protetike. Organizator je mnogih znanstveno-stručnih skupova. Bio je prodekan i dekan Stomatološkog fakulteta u Zagrebu, zatim prorektor te kandidat za rektora Sveučilišta u Zagrebu. Redoviti je član Akademije medicinskih znanosti Hrvatske, Međunarodne akademije stomatoloških znanosti (*Academy of Dentistry International*) te niza znanstveno-stručnih društava. Predsjednik je Hrvatskoga stomatološkog društva i član Uprave Hrvatskoga liječničkog zbora. Bio je predsjednik Europskoga društva za dentalnu protetiku (*European Prosthodontic Association*). Član suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti postaje 2006. U Akademiji sudjeluje u donošenju deklaracije *Hrvatska temeljena na znanju i primjeni znanja* (2004.). Sudjeluje u organizaciji skupova *Dani Andrije Štampara* (2004.) i *Međunarodni simpozij o Josipu Jurju Strossmayeru* te je suautor monografije o Strossmayeru (2006.). U Akademiji organizira 8 znanstvenih skupova. Urednik je 1 broja časopisa *Rad* za medicinske znanosti, te 2 zbornika radova znanstvenih skupova. Zamjenik je glavnog urednika *Rada* za medicinske znanosti i tajnik Odbora za orofacijalne bolesti. Od mnogih nagrada ističu se ordeni Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića te s likom Katarine Zrinske, *Award of Excellence od Academy of Dental Materials* (SAD), Nagrada Grada Zagreba za znanost i Nagrada Grada Zadra za životno djelo.

VI. RAZRED ZA KNJIŽEVNOST

Mladen MACHIEDO rođen je 1938. u Zagrebu. Romanist je, doktorirao je 1979. radom *Leonardo da Vinci i poezija*. Objavio je više pjesničkih i esejističkih djela, nekoliko antologija i mnoge prijevode s talijanskog i španjolskog. Mladen Machiedo pripada književnom naraštaju 60-ih godina koji su se okupili oko časopisa *Razlog*, zbog čega su nazvani i „razlogašima“. Karakteristična za njih bila je intelektualna i intermedijalna otvorenost koju su oni svaki na svoj način, na vlastitom polju, ostvarivali. U *Aerolitima* (1982.) poezija se ispisuje spacijaliziranim fragmentiranim proznim isječcima: Machiedu nije bliska redundantna opisnost i sentimentalna tautologičnost. Privlači ga ekonomija izraza, u kojoj su slike gdjekad sažete do aforistične zgusnutosti. U svojoj sljedećoj zbirci, *Na strani dima* (1995.), Machiedo je napravio korak dalje prema „putnoj“ koncepciji poezije. U njoj pjesma više nije trenutak središnje svijesti nego pisanje u pokretu, gdjekad doslovce na putovanju – u intelektualnoj i doživljajnoj pokrenutosti koja nanosi tekst po redosljedu više ili manje dirigiranih slučajnosti. Machiedova poezija postaje sama oštrica njegove intelektualne otvorenosti i osjetilne svježine, dok se tehnikom montaže okupljaju njegove „putositnice“ nervom spretna motrioca spoja književnosti i zbilje. Ishod često ostavlja dojam nenamjernosti i slučaja kao suautora. Knjiga *Dvostruka milost* (2004.) Machiedeovo je putno izvješće, zapravo njegov *amarcord* koji se odnosi na nekoliko osoba iz njegova života. Među antologijama ističe se *Zrakasti subjekt: talijanski pjesnici 20. stoljeća* (I-II, 2003.). S talijanskog je preveo djela Da Vincijska, Buonarottijska, Campanijska, Ungarettijska, Montalea, Pavesea, Calvina, Marina, Cattafijska, Porte i dr., a na talijanski, između ostalog, poeziju Nikole Šopa *In cima alla sfera* (*Na vrhu kugle*).

Jakša FIAMENGO rođen je 26. studenoga 1946. u Komiži na otoku Visu. Klasičnu gimnaziju polazio je u Splitu, a diplomirao je na Filozofskom fakultetu u Zadru. Radni vijek proveo je kao novinar, a prvom zbirkom stihova javio se 1966. godine. Član je Društva hrvatskih književnika od 1969., a za svoj rad primio je brojna priznanja. Živi i radi u Splitu. Za člana suradnika HAZU izabran je u svibnju 2008. godine.

Javivši se koncem šezdesetih godina, u vremenima znatnih neoavangardističkih otvaranja i radikalnijih stilskih opredjeljenja, Fiamengo se nikad nije priključio ni trendovskim opcijama ni ikojim generacijskim usmjerenjima. Na svoj je način prihvatio liniju egzistencijalnog svjedočenja i saživio se s modernim senzibilitetom svježih slika i smjelih usporedbi, ali je svjesno sačuvao naglašenu izdvojenost – kako tekovinu vlastitog otočkog podrijetla, tako i življenja i rada u sredini koja ga je formirala. Istina, nije ostao bez odjeka nego je prepoznat kao autentičan glas i svojevrsna sinteza pjesništva antejskih uporišta. Od svojih najranijih radova, a pogotovo od prve samostalne zbirke *More koje jesi*, Fiamengo je pjesnik obuzet prirodom i poviješću sredine iz koje potječe, u koju je uronjen i koju intenzivno živi. Elegičar je nesmiljene prolaznosti i melankolije čovjeka duboko ukorijenjenoga u ambijent „dugog trajanja“. Neosporno je da u novijoj hrvatskoj lirici nitko nije poput njega toliko obilježen morskim i mediteranskim nadahnućima, toliko srastao s tradicijom na koju se nadovezuje počev od Marulića i Hektorovića pa do Kaštelana i Vesne Parun.

U skladu s prevlašću maritimnih motiva i odanosti elementu beskrajnih tokova i intenzivnih valnih ritmova, Fiamengo je iznimno plodan i razveden lirski autor. Autor je više od trideset zbirki pjesma, a iznimno je popularan, i općenito znan, kao autor šansona, balada,

šlagera, ukratko: pjevanih pjesama. Vrlo je često i ta dionica u duhovnom suglasju s pjesmama iz knjiga te može poslužiti kao inicijacija široj publici u ekskluzivni lirski univerzum autora. Fiamengo je pisao i pjesme za djecu, povremeno se javljao i gustim esejima o fenomenima dalmatinske tradicije te je kritički motivirano pratio, osobito amatersku, kazališnu djelatnost. Međutim, svoju nemalu erudiciju i znatnu sposobnost društvenog djelovanja nikad nije stavljao u prvi plan, osjećajući se dužnim i posvećenim primarno svojoj pjesničkoj vokaciji.

Dubravka ORAIĆ TOLIĆ. Književna teoretičarka, pjesnikinja, esejistica i prevoditeljica Dubravka Oraić Tolić rođena je u Slavonskome Brodu 1943. godine. Filozofiju i ruski jezik s književnošću studirala je u Zagrebu i Beču. Doktorsku disertaciju obranila je 1988. godine. U razdoblju 1972. – 1997. radila je u Zavodu za znanost o književnosti Filozofskoga fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, a od 1998. redovita je profesorica teorije književnosti, najprije na Odsjeku za slavenske jezike i književnosti, a zatim na Odsjeku za istočnoslavenske jezike i književnosti Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. Za svoj rad primila je brojna priznanja, između ostaloga i Državnu nagradu za životno djelo u području humanističkih znanosti za 2012. godinu i Nagradu HAZU 2013. za najviša znanstvena i umjetnička dostignuća u Republici Hrvatskoj u području književnosti za knjigu *Akademsko pismo*.

Dubravka Oraić Tolić podjednako uspješno djeluje i na znanstvenom i na umjetničkom području. Kao književna teoretičarka intenzivno se bavila fenomenom intertekstualnosti objavivši zapaženu knjigu *Teorija citatnosti*. U knjizi *Muška moderna i ženska postmoderna* stavlja u središte problem rodne ideologije dajući kompetentan uvid u procese i stanja suvremene književne znanosti i kulture. U nagrađenoj knjizi *Akademsko pismo* minuciozno je razradila sva pravila, strategije, tehnike i konvencije pisanja različitih oblika akademske proze – od znanstvenih članaka i simpozijских referata do monografija i doktorskih disertacija.

Kao istaknuta kroatistica napisala je osobito poticajne radove o Antunu Gustavu Matošu, objedinjene u knjizi *Čitanja Matoša*. U svojim interpretacijama Matoševih djela D. Oraić Tolić pomiče analitički interes s teksta na kontekst, na društvene i kulturalne probleme i varijable, dok se rasprave pozicioniraju u interdisciplinarnom području. I za takva čitanja, koja uporišta nalaze u rodnim teorijama, urbanoj antropologiji, imagologiji, oniričkim teorijama ili modelima konstrukcije nacije, autorica je u djelu Antuna Gustava Matoša pronašla obilje poticaja.

Dubravka Oraić Tolić ujedno je i istaknuta pjesnikinja. Svojim zbirkama *Oči bez domovine*, *Urlik Amerike* i *Palindromska apokalipsa* uklapa se u obzor pjesništva postmodernističkog obrata. Njezinu poeziju karakterizira grotesknost, igra riječima, postavangardna konstrukcija, kolažno strukturiranje.

Pridodamo li svemu i razgranatu prevoditeljsku aktivnost, dobit ćemo kompletnu sliku impresivnog opsega djelatnosti i intelektualne znatiželje Dubravke Oraić Tolić.

Josip UŽAREVIĆ, redoviti profesor Filozofskog fakulteta u Zagrebu, rođen je 11. siječnja 1953. u Gundincima (Slavonija). Na Filozofskom fakultetu u Zagrebu diplomirao je 1976. rusistiku i filozofiju te magistrirao temom o Borisu Pasternaku, a doktorsku disertaciju objavio je 1991. pod naslovom *Kompozicija lirske pjesme*, uz velik odjek u stručnim

krugovima. Važne su također njegove knjige *Književnost, jezik, paradoks* (Osijek, 1990.), *Između tropa i priče* (Zagreb, 2002.) i *Romantizam i pitanja modernog subjekta* (Zagreb, 2008.) te osobito *Književni minimalizam* (Zagreb, 2012.). U tom posljednjem djelu autor se bavi najmanjim književnim oblicima, poput poslovice i viceva, ali punu pažnju posvećuje i pojavama kao što su grafiti, slavonski bećarac ili čak i psovka. Zahvaljujući svojoj filozofskoj naobrazbi, dr. Josip Užarević sjajno se nosi s najvećim pitanjima, pa njegove studije svagda odaju misaonu smionost i spremnost na duhovnu avanturu, povezanu s odgovornošću prema logici, tradiciji i pravilima struke. O književnosti on govori kao o pojavi koja nipošto nije vezana samo uz službene kanale komunikacije nego nastaje i živi praktički u svim sferama života, pa i neposredno utječe na suvremenoga čovjeka, a da on toga nije ni svjestan. Kao istraživač književnih fenomena, Josip Užarević pokazuje iznimnu sposobnost da zapazi relevantne pojave te invenciju i spremnost da te pojave analizira. A što je osobito važno, on posjeduje i vještinu da rezultate svojega istraživanja prenese svome čitatelju uvjerljivo i poticajno, pa čak i tako da taj čitatelj ima osjećaj da nije doznao nešto novo samo o stručnim pitanjima nego i o životu uopće.

A ta osobina čini dr. Josipa Užarevića ne samo omiljenim nastavnikom i vrijednim javnim radnikom nego ga stalno potiče na nova istraživanja i na suočavanje s novim izazovima.

VII. RAZRED ZA LIKOVNE UMJETNOSTI

Zlatan VRKLJAN. Pozornost likovne kritike privukao je Zlatan Vrkljan već svojim prvim javnim nastupom, izložbom u Galeriji *Vladimir Nazor* godine 1978., a tijekom godina koje dolaze prepoznat je kao jedna od najautentičnijih pojava u hrvatskome slikarstvu s kraja 20. i početka 21. stoljeća. Rođen je u Zagrebu 1955. godine, a diplomirao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu. U razdoblju 1979. – 1981. suradnik je Majstorske radionice profesora Ljube Ivančića i Nikole Reiserera; 1978. – 1994. radi kao docent, a danas je izvanredni profesor na Akademiji likovnih umjetnosti; jedan je od suosnivača Galerije *Arterija* u Zagrebu. Sredinom osamdesetih godina stvara upečatljiv ciklus slika mitološke i alegorijske tematike. U tim je godinama postavio temeljne pravce svojeg likovnog puta na duboko promišljenoj tradiciji slikarstva, s jedne strane, i snažnoj potrebi zadiranja onkraj nje u neprestanoj potrazi za puninom svog izraza, s druge. Sljedećih godina njegovo slikarstvo prolazi fazu daljnjeg pročišćavanja: iako vješt kolorist, postupno napušta boju okrećući se potpuno monokromatskom slikarstvu. Tada je nastao ciklus crnih slika izložen u Modernoj galeriji 1990. godine. Poslije toga slijedi razdoblje slikarskog pozitivizma, interes za kompoziciju, formu, prostor, povremeno čak i za ljudski lik – portret, a u drugoj polovici devedesetih dolazi do snažnog sažimanja u njegovu slikarstvu. Izložba u Galeriji *Josip Račić* napušta uobičajene determinante štafelajnog slikarstva stvarajući *Ikonoteke*, svojevrsni vlastiti imaginarni muzej u formi oslikanih knjiga, koje kontrapunktira serijama *Bijelih i crnih slika*. Tim je radovima bio vrlo zapažen na nekoliko svjetskih izložbi: na Bijenalu u Kairu 1998. i na Venecijanskom bijenalu 1999. Osim toga izlagao je na izložbama u Santiago de Chileu, Seulu, Buenos Airesu, Parizu, Moskvi, Beogradu, Sarajevu, Ljubljani. Dobitnik je brojnih nagrada, kao naprimjer: Nagrade 9. salona mladih 1979., Nagrade *Josip Račić* 1988., Nagrade međunarodnog žirija 7. međunarodnog bijenala u Kairu 1998., Premije u San Cascianu de Bagni 1999. Dobio je i odličje Red Danice hrvatske s likom Marka Marulića za osobite zasluge u hrvatskoj kulturi 1996.

Izložbom u Muzeju za umjetnost i obrt godine 2007. Vrkljan se gotovo potpuno okreće monokromnom slikarstvu, zapravo bjelini, a na posljednjoj izložbi u Umjetničkom paviljonu 2012. Vrkljan se potpuno predaje slikarskom mediju, u raskošnoj različitosti višedimenzionalnog labirinta poteza, mrlja, crteža, intonacija, ali uvijek suvremeno sjedinjenog u cjeline koje korespondiraju jedna s drugom. Zlatan Vrkljan djeluje u pravcu maksimalizma likovnih zahtjeva i svojim djelom bitno pridonosi reafirmaciji medija.

Mladen OBAD ŠĆITAROCI, rođen 1955., diplomirani je inženjer arhitekture, urbanist i pejzažni arhitekt, doktor tehničkih znanosti u polju arhitekture i urbanizma, redoviti profesor Arhitektonskog i Šumarskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu te mentor na Doktorskom studiju povijesti umjetnosti Filozofskog fakulteta u Zagrebu. Član je suradnik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti od 2006. godine.

Njegov rad, sveučilišna nastava i stvaralački opus obuhvaćaju urbanizam, prostorno planiranje, arhitekturu, pejzažnu arhitekturu, povijest umjetnosti te zaštitu kulturnog i prirodnog naslijeđa. Povezuje znanost i umjetnost, naslijeđeno i suvremeno, u znanstvenom radu i izobrazbi studenata, pisanju knjiga ili u imaginaciji prostora prošlosti za sadašnjost i budućnost. Promiče očuvanje, obnovu i revitalizaciju kulturno-povijesnog naslijeđa te održivo prostorno i urbanističko planiranje.

Njegov poseban doprinos jest znanstveni rad, čiji su rezultat vođenje znanstvenih projekata te knjige i znanstveni članci, zatim međunarodna aktivnost, gdje se ističe aktivnim sudjelovanjem u međunarodnim istraživačkim projektima, i sveučilišna aktivnost, gdje je utemeljitelj novih kolegija te uspješan mentor doktorandima. Svoj znanstveni rad primjenjuje na istraživanja kojima propituje prostorno-pejzažne i urbanističke koncepte temeljeći ih na paradigmi *landscape* urbanizma.

Autor je ili suautor 160 urbanističko-arhitektonskih radova, prostornih planova, studija i projekata pejzažne arhitekture. U Hrvatskoj i inozemstvu objavio je 200-tinjak znanstvenih radova u časopisima, zbornicima radova sa skupova i u enciklopedijama te sedam knjiga o hrvatskim perivojima i dvorcima, od kojih su dvije prevedene na engleski i njemački jezik. Njegove se knjige nalaze u brojnim knjižnicama svijeta. U javnosti i struci knjige su, ukupno tiskane u 44.000 primjeraka, posebno obilježile njegov rad potičući nove poglede i metode za revitalizaciju kulturnoga naslijeđa. U povodu izdavanja njegovih knjiga i radova objavljeno je više od 250 prikaza u časopisima i drugim medijima, od toga pedesetak u inozemstvu.

Dobitnik je Državne nagrade za znanost (za popularizaciju znanosti, 1998.) te Nagrade HAZU u području likovnih umjetnosti 2004. godine.

VIII. RAZRED ZA GLAZBENU UMJETNOST I MUZIKOLOGIJU

Zoran JURANIĆ rođen je 25. lipnja 1947. u Rijeci, gdje je završio gimnaziju i srednju muzičku školu. Studirao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu glazbenu teoriju, kompoziciju (prof. Stjepan Šulek) i dirigiranje (prof. Igor Gjadrov). Nakon diplome iz dirigiranja od 1972. nadalje radio je kao zborovođa, stalni dirigent i ravnatelj Opere u HNK u Zagrebu, a bio je i umjetnički ravnatelj Opere HNK Ivana Zajca u Rijeci i Opere HNK u Osijeku. Kao sveučilišni nastavnik djelovao je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu, Pedagoškoj akademiji u Osijeku i u područnim odjelima kazališne Akademije u Rijeci i Osijeku. Od 2005. do umirovljenja radio je na Muzičkoj akademiji u Zagrebu u zvanju redovitog profesora.

U Juranićevu skladateljskom opusu ističu se glazbeno-scenska djela *Govori mi o Augusti*, *Pingvini* i *Posljednji ljetni cvijet*. Uz to je skladao niz drugih scenskih, orkestralnih i komornih skladba za različite sastave, a objavljen mu je i autorski nosač zvuka (CD).

Juranićev dirigentski repertoar obuhvaća, uz niz simfonijskih i koncertnih skladbi, i pedesetak opernih djela iz svih stilskih razdoblja. S posebnim se interesom bavi revidiranjem i izvođenjem zaboravljenih ili rjeđe izvođenih djela i skladatelja iz hrvatske glazbene baštine (Luka i Antun Sorkočević, Julije Bajamonti, Ivan pl. Zajc, Blagoje Bersa, Antonio Smareglia, itd.). Nastupao je u svim zemljama bivše Jugoslavije te u Italiji, Francuskoj, Njemačkoj, Mađarskoj i bivšem SSSR-u.

Za svoj je rad dobio više priznanja i nagrada u zemlji (V. Nazor, J. Štolcer Slavenski, B. Papandopulo, Nagrada grada Zagreba i Povelja grada Rijeke; orden Danice hrvatske s likom Marka Marulića) i inozemstvu (Ljubljana). Od 2010. godine član je suradnik HAZU.

Zbog istaknutog skladateljskog opusa, poglavito njegova glazbeno-scenskog dijela u kojem je postigao zapažene međunarodne uspjehe, zatim bogate i uspješne dirigentske djelatnosti te nadasve široke, znanlačke i društveno važne djelatnosti na području očuvanja, obradbe i prezentacije hrvatske glazbene baštine 18., 19. i 20. stoljeća, predlažemo da se Zorana Juranića kandidira za redovitog člana HAZU u Razredu za glazbenu umjetnost i muzikologiju u izbornom ciklusu 2013./2014. godine.

ČLANOVI SURADNICI

I. RAZRED ZA DRUŠTVENE ZNANOSTI

Nella LONZA rođena je 23. studenog 1959. u Zagrebu. Diplomirala je 1983. na Pravnom fakultetu u Zagrebu, gdje je 1987. magistrirala i 1996. doktorirala. Usavršavala se u Strasbourgu, Poitiersu, Stroblu i Ericceu. Od 1984. do 1997. predavala je hrvatsku pravnu povijest na Pravnom fakultetu u Zagrebu, a od 1997. je zaposlena u Zavodu za povijesne znanosti HAZU u Dubrovniku, gdje djeluje i danas u zvanju znanstvenog savjetnika.

Opus Nelle Lonze sadrži 8 knjiga (od kojih su neke u suautorstvu), 44 znanstvena rada u domaćim i stranim znanstvenim časopisima i zbornicima te veliki broj enciklopedijskih natuknica i stručnih radova. Obilježja su njezina cjelokupnog djelovanja zamjetna prisutnost na međunarodnoj znanstvenoj sceni u polju pravne povijesti, rad na izdavanju pravno-povijesnih i povijesnih izvora, izvrsno vladanje paleografijom, srednjovjekovnim latinskim i mletačkim te raznovrsnost tema kojima se bavi. Radovi joj se odlikuju analitičkim pristupom, izdašnom uporabom arhivskih vrela, utemeljenošću i odmjerenošću zaključaka i inovativnošću metoda kojima se koristi. Svojim je radovima, posebno onima objavljenim u međunarodnim publikacijama i široko citiranim u znanstvenoj literaturi, znatno pridonijela boljem upoznavanju i promidžbi hrvatske pravne povijesti i baštine u svijetu.

Pero ARAČIĆ, rođen 1. srpnja 1944., nakon klasične gimnazije upisuje filozofsko-teološki studij na Visokoj bogoslovnoj školi u Đakovu (1963. – 1969.). Nakon kraće svećeničke službe u Slavonskome Brodu i Osijeku (1969. – 1973.), na rimskome Papinskom sveučilištu *Lateranum* postiže doktorat iz teoloških znanosti (1979.).

Od povratka iz Rima na Katoličkome bogoslovnom fakultetu u Đakovu predaje pastoralnu teologiju, homiletiku i liturgiku. Voditelj je i član međunarodnih projekata vezanih uz pastoralnu teologiju, organizator/voditelj te aktivni sudionik brojnih domaćih i međunarodnih skupova (Zagreb, Đakovo, Beč, Brno, Sarajevo, Pečuh, Essen, Prag, Bratislava, Srijemska Mitrovica, Beograd).

Sudjelovao je ili još uvijek sudjeluje u 10 različitih domaćih i međunarodnih projekata i programa. Bio je član Vijeća za demografski razvitak RH (1995. – 2001.), član Vijeća za humane i odgojne vrednote Ministarstva za razvitak i obnovu RH (1996. – 2001.), član Komisije za ljudska prava i manjine pri Hrvatskom saboru (1999. – 2002.) te član Matičnog odbora za područje humanističkih znanosti (2009. – 2013.). Voditelj je za Hrvatsku projekta *Aufbruch* (Beč) o zemljama u tranziciji i član Međunarodnog projekta o europskim vrijednostima. Objavio je više knjiga, 65 izvornih znanstvenih radova te 50-ak stručnih članaka.

Dr. sc. Pero Aračić redoviti je profesor u trajnom zvanju i dekan KBF-a u Đakovu (2008. – 2014.). Bio je mentor pri izradi dvaju magisterija i dvaju doktorata te voditelj 19 diplomskih radova.

Odlikovan je Spomenicom domovinske zahvalnosti (1996.) te je dobitnik godišnje Nagrade grada Đakova (2013.). Vrlo je važna njegova dugogodišnja suradnja s HAZU, osobito sada, u pripremama i realizaciji međunarodnih skupova posvećenih obilježavanju 200. obljetnice rođenja biskupa Strossmayera (1815. – 2015.).

Robert MATIJAŠIĆ rođen je u Puli 26. srpnja 1957. Diplomirao je arheologiju (A) i engleski jezik i književnost (B) na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu godine 1979. Od veljače iste godine radio je u Arheološkom muzeju Istre u Puli.

U lipnju 1985. godine završio je poslijediplomski studij Kulturna povijest istočne jadranske obale pri Centru za postdiplomski studij Sveučilišta u Zagrebu, u Dubrovniku, obranom magistarskog rada: *Ageri antičkih kolonija Pola i Parentium i njihova naseljenost od I. do III. stoljeća* (mentor akademik Duje Rendić Miočević).

Doktorirao je u siječnju 1994. (disertacija: *Gospodarska povijest antičke Istre: arheološki izvori za poznavanje društveno gospodarskih odnosa u Istri u antici, I-III st.* u Zavodu za arheologiju Filozofskog fakulteta u Zagrebu; mentor prof. dr. sc. Marin Zaninović).

U listopadu godine 1991. imenovan je ravnateljem Arheološkog muzeja Istre u Puli. U ožujku 1991. godine uključen je u visokoškolsku nastavu kao vanjski suradnik, predavač predmeta Umjetnost starog vijeka na Odjelu za likovne umjetnosti Pedagoškog fakulteta (danas Filozofski fakultet) u Rijeci Sveučilišta u Rijeci. U dva mandata bio je dekan Filozofskog fakulteta u Puli (2002. – 2004. i 2004. – 2006.).

Nakon osnutka Sveučilišta Jurja Dobrile u Puli u prosincu 2006. godine obnašao je vodeće upravne dužnosti na tome sveučilištu, da bi bio izabran za njegova rektora za razdoblje 2009. – 2013.

Objavio je 8 knjiga (vidi bibliografiju) i velik broj znanstvenih radova. Posebnu vrijednost ima dvotomna sinteza pod naslovom *Povijest hrvatskih zemalja u antici*, Zagreb, 2009. i 2012.

III. RAZRED ZA PRIRODNE ZNANOSTI

Goran DURN, redoviti profesor u trajnom zvanju, zaposlen je na Rudarsko-geološko-naftnom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Do sada je u suautorstvu objavio 119 znanstvenih radova. Šesnaest (16) radova objavio je u časopisima citiranim u tercijarnim publikacijama (*Current Contents* i *SCI expanded*). Citiranost njegovih radova na dan 4. prosinca 2013., prema *Scopusu*, iznosi 373 (h-faktor je 12). Znanstvenoistraživački rad kojim se bavi usmjeren je na mineraloška i geokemijska istraživanja glinovitih sedimenata, tala i paleotala te mineralogiju i geokemiju okoliša.

Član je uređivačkog odbora znanstvenog časopisa *Geologia Croatica*. Do sada je recenzirao znanstvene članke u 11 časopisa koji se citiraju u tercijarnim publikacijama (*Geoderma*, *Catena*, *Clay Minerals*, *Applied Clay Science*, *Chemical Geology*, *Quaternary International*, *Quaternary Science Journal*, *International Journal of Speleology*, *Journal of Asian Earth Sciences*, *Geologia Carpatica* i *Environmental Geology*).

Vodio je 4 međunarodna bilateralna projekta, 3 hrvatska znanstvena projekta, a bio je suradnik na još 5 međunarodnih i 4 hrvatska znanstvena projekta. Sudjelovao je u organizaciji 9 međunarodnih znanstvenih skupova. Predstavnik je Hrvatskoga geološkog društva u Europskoj federaciji geologa (*European federation of geologists*).

Dobitnik je nagrade Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti za najviša znanstvena i umjetnička dostignuća u Republici Hrvatskoj u području prirodnih znanosti i matematike za 2012. godinu. Bio je prodekan, pa dekan Rudarsko-geološko-naftnog fakulteta od 2001 do 2009. godine.

Na početku Domovinskog rata (1991. i 1992.) radio je kao prevodilac, odnosno *escort officer* u Hrvatskom uredu pri Promatračkoj misiji Europske komisije (ECMM). Stalni je sudski vještak Županijskog suda u Zagrebu za geologiju, mineralne sirovine i zaštitu okoliša.

Ivona MARASOVIĆ rođena je u Splitu 21. veljače 1949. Završila je studij biologije na Prirodoslovno-matematičkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu, gdje je magistrirala na studiju oceanologije i doktorirala iz biologije znanstvenog područja prirodnih znanosti. Od 1972. do 1976. godine radila je u Institutu *Ruđer Bošković*, CIM Rovinj – Zagreb, a potom u Institutu za oceanografiju i ribarstvo u Splitu. Područje znanstvenog rada i djelovanja Ivone Marasović jest istraživanje mora u širem smislu te primarna proizvodnja, taksonomija fitoplanktona, eutrofikacija, toksične alge i toksičnost školjkaša u užem smislu. Autorica je ili koautorica više od 100 znanstvenih radova, od čega je 37 radova objavljeno u časopisima indeksiranim u CC-u, a više od 50 radova u SCI-ju. Organizatorica je i sudionica brojnih međunarodnih i domaćih znanstvenih skupova. Održala je veći broj pozvanih predavanja na međunarodnim i domaćim skupovima, a bila je i voditeljica magisterija i doktorata. Predavač je na doktorskom studiju Oceanologije i na doktorskom studiju Primijenjene znanosti o moru. Članica je više međunarodnih i nacionalnih znanstvenoistraživačkih tijela s područja istraživanja mora i zaštite okoliša. Sudjelovala je u radu više nacionalnih stručnih tijela. U svojoj matičnoj instituciji obnašala je dužnost voditeljice Laboratorija za plankton i biotoksine, voditeljice Odjela za oceanografiju te u razdoblju od 1997. do 2013. ravnateljice Instituta za oceanografiju i ribarstvo.

Miljenko KAPOVIĆ rođen je u Rijeci 28. studenoga 1951. Nakon diplomiranja na Medicinskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci usavršavao se u Imunološkom zavodu u Zagrebu te u Sveučilišnoj klinici *Baudelocque* Zavoda za javno zdravstvo (*Clinique Universitaire Baudelocque* INSERM-a) u Parizu na problematici iz imunologije reprodukcije. Magistarski rad te doktorsku disertaciju obranio je na Medicinskom fakultetu u Rijeci 1984., odnosno 1988. godine iz područja imunologije reprodukcije. Od 1992. godine pročelnik je Katedre/Zavoda za biologiju i medicinsku genetiku Medicinskog fakulteta Sveučilišta u Rijeci, gdje se, uza znanstveni i nastavni rad, bavi i visokostručnim radom iz područja citogenetike, odnosno humane genetike. Tijekom 1997. izabran je za znanstvenog savjetnika, a u trajno zvanje redovitog profesora izabran je 2002. U razdoblju 1991. – 1994. godine pomoćnik je dekana za opće poslove, a 2003. – 2008. u dva mandata obnaša funkciju dekana Medicinskog fakulteta u Rijeci.

Voditelj je kolegijā Medicinska biologija i Medicinska genetika za studente medicine i Prirodoslovlje za studij razredne nastave. Sudjeluje u poslijediplomskoj nastavi i na doktorskim studijima. U razdoblju 1979. – 1992. bio je uključen u niz istraživačkih projekata iz područja imunologije reprodukcije, a potom je vodio niz znanstvenih projekata iz područja istraživanja mora te aktualan projekt iz genetike autohtonih otočkih populacija.

Do sada je objavio 116 znanstvenih i stručnih radova, od kojih je 88 u časopisima koji se citiraju u CC-u. Svoje radove prezentirao je na više od 120 domaćih i međunarodnih znanstvenih skupova. Tijekom 2005. godine dobio Nagradu Zaklade za znanost Sveučilišta u Rijeci.

Tajana KRIČKA redovita je profesorica u trajnom zvanju na Agronomskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Rođena je u Zagrebu 18. rujna 1958. Područja su njezinih znanstvenih istraživanja: poslijezetvene tehnologije, sušenje i skladištenje poljoprivrednih proizvoda, poljoprivredna biomasa i biogoriva. Nositeljica je nekoliko modula na preddiplomskom, diplomskom i doktorskom studiju na Agronomskom i Prehrambeno-bio-tehnološkom fakultetu. Autorica je ili suautorica 320 znanstvenih i stručnih radova; od toga je 110 znanstvenih radova objavila u međunarodnim časopisima i na znanstvenim skupovima s međunarodnom recenzijom ($a_1=25$, $a_2=45$, $a_3=40$). Ostalih 210 radova objavila je u međunarodnim i domaćim časopisima i znanstvenim skupovima, koji nisu indeksirani. Napisala je, kao autorica ili suautorica, 10 knjiga, od kojih su 4 sveučilišna udžbenika. Stalno surađuje s gospodarstvom – izradila je više od 70 studija. Vodila je 13 i surađivala na 9 domaćih i međunarodnih znanstvenih projekata. Bila je predsjednica ili članica znanstvenog i organizacijskog odbora 24 znanstvena domaća i međunarodna skupa te savjetnica za obnovljive izvore energije pri Ujedinjenim narodima. Tajnik je Znanstvenog vijeća za poljoprivredu i šumarstvo te član Izvršnog odbora Znanstvenog vijeća za zaštitu prirode HAZU. Objavila je 7 znanstvenih radova u Akademijinim publikacijama. Sada je na funkciji dekanice Agronomskog fakulteta u Zagrebu. Dobitnica je više domaćih i međunarodnih priznanja.

Mario ŠLAUS rođen je 1959. u Zagrebu, gdje je studirao na Medicinskom i Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu. Godine 1991. dobio je stipendiju na *Smithsonianu* (SAD), gdje je usavršavao znanje iz bioarheologije i forenzične antropologije. Doktorirao je 1996. Od 1990. je zaposlen u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti u Antropološkom centru, čiji je upravitelj. Trajno je izabran znanstveni savjetnik. Od 1993.

godine stalni je član multidisciplinarnе ekipe stručnjaka koju je Vlada RH zadužila da pronade i identificira žrtve Domovinskog rata. Osnovao je sedam studijskih programa koji su posvećeni bioarheologiji i forenzičkoj antropologiji. Do danas je sudjelovao u realizaciji 10 znanstvenoistraživačkih projekata, od kojih je 5 vodio. Objavio je 120 znanstvenih publikacija.

Prof. Šlaus uveo je bioarheološka i forenzičkoantropološka istraživanja u hrvatsku znanost te je bitno pridonio razvoju tih disciplina na međunarodnoj razini. Osnovao je Osteološku zbirku i Bioarheološki laboratorij Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti. Za svoj znanstveni doprinos bioarheologiji i forenzičkoj antropologiji prof. Šlaus dobio je 2011. godine Državnu godišnju nagradu za znanost.

IV. RAZRED ZA MEDICINSKE ZNANOSTI

Dražen MATIČIĆ rođen je 25. siječnja 1965. u Zagrebu. Za redovitog profesora na Veterinarskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu izabran je 2011. Tu je obnašao dužnost prodekana i predstojnika Klinike za kirurgiju, ortopediju i oftalmologiju. Bio je član Senata Sveučilišta u Zagrebu. Voditelj je poslijediplomskog specijalističkog studija Kirurgija, anesteziologija i oftalmologija s veterinarskom stomatologijom. Osmislio je i vodi razvojni projekt *Centar izvrsnosti veterinarske kirurgije na Veterinarskom fakultetu*. Suradnik je na FP7 projektu *Bioreactor-based Clinicaly Oriented Manufacturing of Engineered Tissues*. Uvelike radi i na unapređivanju suradnje s određenim američkim veterinarskim školama, posebice s Veterinarskim fakultetom Sveučilišta Savezne Države Georgia (*College of Veterinary Medicine University of Georgia*).

Član je Matičnog odbora za područje biomedicine i zdravstva – polje veterinarske medicine. Svoje radove objavljuje u uglednim biomedicinskim znanstvenim časopisima. Prema WoS-u, radovi su mu citirani 160, a prema *Scopusu* 190 puta. Kao suautor i urednik objavio je 4 knjige, među kojima i prvi udžbenik veterinarske kirurgije i anesteziologije na hrvatskom jeziku. Zbog vrsne znanstvene djelatnosti, odgoja mladih znanstvenika te ljudskih vrijednosti i organizacijskih sposobnosti koje su dovele do napretka kliničkih veterinarskih znanosti i translacijskih istraživanja, dr. sc. Dražen Matičić ostavlja zamjetan trag u struci i znanosti u zemlji i inozemstvu.

V. RAZRED ZA FILOLOŠKE ZNANOSTI

Mateo ŽAGAR redoviti je profesor Filozofskoga fakulteta u Zagrebu na Katedri za staroslavenski jezik i hrvatsko glagoljaštvo. Jedan je od malobrojnih hrvatskih filologa paleoslavističkoga i paleokroatističkoga usmjerenja. Svoj znanstveni i stručni rad temelji na vrlo dobrom poznavanju novih jezikoslovnih teorija, posebice onih koje istražuju narav pisanoga jezika, i poznavanju hrvatskoglagoljskoga tekstovnog korpusa. Dosad je napisao 3 samostalne autorske knjige, 4 knjige u suautorstvu, 33 znanstvene rasprave, 7 preglednih i 8 stručnih radova, 30 recenzija, mnoštvo natuknica enciklopedijskoga karaktera, 7 predgovora izdanjima knjiga i u katalogima izložbi. Svojim je radovima unio bitne novosti u istraživanje hrvatskoglagoljskoga korpusa i ostvario priloge koji pomažu potpunijem razumijevanju hrvatske jezične povijesti, posebice povijesti pisanja na našim prostorima. U inozemnim edicijama i na znanstvenim skupovima na najbolji je način predstavljao hrvatsku filologiju i širio spoznaje o glagoljičnom odsječku hrvatske pismenosti i kulture. Osim znanstvenim i stručnim radom istaknuo se i promicanjem dostignuća svoje struke.

Mario BRDAR, rođen 1960. u Osijeku, redoviti je profesor u trajnom zvanju na Odsjeku za engleski jezik i književnost na Sveučilištu Josipa Jurja Strossmayera u Osijeku. Diplomirao je 1984. godine na studiju engleskog jezika i književnosti i njemačkog jezika i književnosti na tadašnjem Pedagoškom fakultetu u Osijeku. Godine 1995. na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu obranio je disertaciju pod naslovom *Infinitival Complement Clauses and Core Grammatical Relations Subject and Object in English, German, Croatian and Hungarian*.

Mario Brdar istaknuti je hrvatski anglist i lingvist, s izuzetno velikim brojem objavljenih radova. Podaci o citiranosti ukazuju na izuzetnu međunarodnu prepoznatljivost, pogotovo u domeni svjetske kognitivne lingvistike. Posebno valja istaknuti njegov izuzetan prinos u razvoju kognitivne lingvistike u Hrvatskoj kako u znanstvenom, tako i u organizacijskom smislu.

Uredio je 8 knjiga, autor je jedne znanstvene knjige, odnosno suautor dva sveučilišna udžbenika. Objavio je više od 150 znanstvenih i stručnih radova u domaćim i stranim izdanjima. O odjku tih radova govore podaci o navođenju u domaćim i stranim publikacijama. Ukupni je broj citata cca. 350. Od toga je 40% u domaćim, a ostalo u stranim publikacijama, ponajprije na engleskom i njemačkom, ali i na francuskom, španjolskom, češkom, slovačkom, mađarskom, srpskom, ruskom, talijanskom, letonskom i kineskom jeziku.

Dubravka SESAR, rođena 1947. u Splitu, redovita je profesorica u trajnom zvanju na Odsjeku za zapadnoslavenske jezike i književnosti Filozofskoga fakulteta u Zagrebu, vodeća hrvatska bohemistica te izvan Hrvatske priznata slavistica. Bavi se komparativnoslavističkim temama, posebno sociolingvističkim, sintaktičkim i translatoškim. Osim brojnih poredbenoslavističkih znanstvenih radova, enciklopedijskih članaka, recenzija, prikaza i osvrtu te prijevoda slavenskih klasika (poglavito poezije), autorica je znanstvene knjige *Putovima slavenskih književnih jezika* (1996.), jednoga sveučilišnoga udžbenika za studente bohemistike (2001.) i triju dvojezičnih općih rječnika te suautorica dvaju frazeoloških rječnika. Usto je vodila tri velika slavistička projekta i uredila tri knjige radova suradnika na tim projektima,

odgojila mnoge mlade znanstvenike, pokrenula osnivanje studija slovakistike, organizirala održavanje Drugoga hrvatskoga slavističkoga kongresa (Osijek, 1999.) te uredila šest kongresnih publikacija i dvosveščani zbornik radova. Posebno ističemo njezin prinos promatranju hrvatskoga iz slavističke perspektive i bogaćenje naše filologije spoznajama do kojih su došle druge slavenske filologije te njezino nastojanje da se druge slavenske sredine upoznaju s kroatističkim sadržajima i problemima. Svojim znanstvenim radom stekla je ugled iznimno kompetentne slavistice, a svojim nastavnim radom ugled požrtvovne i uspješne profesorice, koja se uspješno uključuje u rješavanje različitih strukovnih problema.

Andela FRANČIĆ predložena je za člana suradnika u Razredu za filološke znanosti.

Rođena je 1961. u Prelogu. Doktorirala je 1999. u Zagrebu, redovita je profesorica na Filozofskom fakultetu. Hrvatska je državljanka, udana je, majka je troje djece.

Predaje na Katedri za povijest hrvatskoga jezika i dijalektologiju. Osnovala je i osmislila, prva i jedina, kolegij iz onomastike kao dio filološke izobrazbe.

Autorica je osam knjiga (sa suradnicama), nekoliko zapaženih poglavlja u kolektivnim svescima knjiga *Povijest hrvatskoga jezika* (I. – III.) i suradnica na nekoliko svezaka *Kajkavskoga rječnika*.

Uspješna je terenska (i arhivska) istraživačica dijalektologije i onomastike na prilično insuficijentnom kajkavskom području. Njezina knjiga *Međimurska prezimena* najbolja je monografija iz antroponomastike na hrvatskom sjeveru.

Sudjelovala je na četrdesetak znanstvenih skupova u zemlji i inozemstvu.

Njezin je rad golem i zapažen. Savjesna, marljiva i vrijedna, ostvarila je respektabilan opus s neospornom potvrđenom kvalitetom trajne vrijednosti.

VI. RAZRED ZA KNJIŽEVNOST

Darko GAŠPAROVIĆ, rođen 27. travnja 1944. u Zagrebu, doktor je humanističkih znanosti, teatrolog, dramaturg i književnik. Završio je Klasičnu gimnaziju u Zagrebu, na Filozofskom fakultetu diplomirao je komparatistiku s romanistikom, magistrirao je i doktorirao tezama o Krleži i Kamovu. Od 1974. godine živi u Rijeci. Bio je glavni urednik kazališnog časopisa *Prolog* (1969. –1971.), dramaturg u Hrvatskom narodnom kazalištu Ivana pl. Zajca u Rijeci (1974. – 1981.), potom umjetnički ravnatelj Hrvatske drame i intendant (1988. – 1998.). U razdoblju 1981. – 2010. bio je, s manjim prekidima, nastavnik teorije književnosti, stilistike, scenske umjetnosti i teatrologije na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Rijeci, u zvanjima od znanstvenog asistenta do redovitog profesora. U razdoblju 1997. – 2003. predavao je svjetsku književnost, teatrologiju i povijest hrvatskog kazališta na Hrvatskim studijima u Zagrebu, a 2003. – 2005. u zvanju redovitog profesora hrvatske književnosti konverzaciju, poeziju i dramu na Odjelu za južnoslavenske studije Korejskog sveučilišta za strane studije (HUFS) u Seulu u Republici Koreji. Objavio je petstotinjak kazališnih kritika, ogleda, feljtona, polemika i kolumni.

Miro GAVRAN. Riječ je o jednom od najplodnijih i – u međunarodnim razmjerima – najzapaženijih hrvatskih pisaca zadnjeg desetljeća. Rođen je 1961. godine u Gornjoj Trnavi, u središnjoj Slavoniji. I kao pisac i kao kazališni djelatnik, nakon diplomiranja posvetio se radu u kazalištu. Radio je kao dramaturg i kazališni ravnatelj Teatra ITD, a od 1993. živi i djeluje kao profesionalni kazališni i prozni pisac. Utemeljivši godine 2002. vlastitu kazališnu kuću Teatar GAVRAN, ovaj plodni dramatičar postavio je u njemu na scenu, zajedno sa suprugom, mnoštvo vlastitih kazališnih komada. Njih je do sada bilo preko 40.

Miro Gavran objavio je i deset prozних djela. Upravo je za roman *Kafkin prijatelj* dobio Nagradu Akademije za godinu 2011.

Temeljne odrednice Gavranova pisanja jesu: izbor likova iz događajne zbiljske povijesti (kulture, vjere, politike, filozofije), kronikalni stil te pokušaj rekonstruiranja djelatnosti glavnih likova s obzirom na njihove nepoznate, skrivene ili brižno tajene sudbine.

Julijana MATANOVIĆ rođena je 6. travnja 1959. u Gradačcu (Republika Bosna i Hercegovina). Od svibnja 1962. živi u Hrvatskoj. Osnovnu školu završila je u Đurđenovcu, gimnaziju u Našicama, a studij jugoslavenskih jezika i književnosti na Pedagoškom fakultetu u Osijeku. Poslijediplomski studij završila je na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, gdje je u lipnju 1989. godine, uz stručno vodstvo prof. dr. Zorana Kravara, magistrirala na temi *Primarna i sekundarna generička obilježja u Đurđevićim „Uzdasima Mandalijene pokornice“*. Doktorirala je 1998. godine s temom *Hrvatski povijesni roman XX. stoljeća*. Od 1. rujna 1993. zaposlenica je Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, 1993. je izabrana za asistenta na Katedri za noviju hrvatsku književnost. U zvanje docenta promaknuta je 1999., a u znanstveno zvanje izvanrednog profesora 2007. U svibnju 2013. reizabrana je u isto zvanje. Stručne i znanstvene radove počela je objavljivati 1982. Autorica je desetak prozних i znanstvenih knjiga. Proza joj je prevedena na slovenski, njemački, mađarski, slovački, češki, ukrajinski, nizozemski, makedonski i bugarski.

VIII. RAZRED ZA GLAZBENU UMJETNOST I MUZIKOLOGIJU

Vjera KATALINIĆ, rođena 1955. u Zagrebu, studirala je i magistrirala muzikologiju u Zagrebu, a doktorat znanosti stekla je na Sveučilištu u Beču 1999. Od 1983. radi u Odsjeku za povijest hrvatske glazbe HAZU, od 2010. kao znanstveni savjetnik. Od 1992. je i upraviteljica Odsjeka. Glavna područja njezina istraživanja jesu glazbena kultura 18. i 19. st. te glazbeni arhivi i zbirke u Hrvatskoj. Objavila je više od 160 znanstvenih i stručnih radova u domaćim i inozemnim časopisima i zbornicima i tri autorske knjige, među njima *Violinski koncerti Ivana Jarnovića. Glazbeni aspekt i društveni kontekst njihova uspjeha u 18. stoljeću* (Zagreb, 2006.), za koju je 2007. dobila nagradu HAZU. Uz urednički rad, sudjelovala je na brojnim znanstvenim simpozijima, a od 2013. je voditeljica međunarodnog projekta *Music Migrations in the Early Modern Age: The Meeting of the European East, West and South* (HERA). Svojim znanstvenim radom i svestranim pedagoškim i organizacijskim angažmanom trajno unapređuje hrvatsku muzikologiju.

ČLANOVI SURADNICI – REIZBOR

II. RAZRED ZA MATEMATIČKE, FIZIČKE I KEMIJSKE ZNANOSTI

Mladen ŽINIĆ, rođen 18. travnja 1947. u Zagrebu, gdje je završio sve škole do magisterija i doktorata, u razdoblju od diplomiranja 1971. do 1982. bio je asistent na Farmaceutsko-biokemijskome fakultetu, zatim tri godine istraživač u Institutu Podravka-Belupo, a od 1985. do umirovljenja 2012. djeluje u Institutu *Ruđer Bošković*. Bio je poslijedoktorand nobelovca Vladimira Preloga, a dugo godina surađuje s nobelovcem Jean-Mariem Lehnom. Dobio je više nagrada i priznanja za svoj znanstveni rad.

Žinić se najprije bavio pripremom novih 1,4-benzodiazepinskih derivata, a zatim istraživanjima u području supramolekularne kemije. U tim istraživanjima razvija složene funkcionalne supramolekularne sustave. Ti se sustavi temelje na kombinaciji abiotskih sintetskih molekularnih jedinica s prirodnim građevnim jedinicama (aminokiseline, mali peptidi, nukleozidi), koje priroda rabi u pripravi složenih funkcionalnih makromolekularnih sustava. Rezultati njegovih istraživanja ukazuju na to da temeljne postavke molekularne stereokemije vrijede i na daleko složenijoj supramolekularnoj razini i čine temelj dinamičke i supramolekularne stereokemije.

V. RAZRED ZA FILOLOŠKE ZNANOSTI

Josip LISAC rođen je 1950. u Turnju kraj Delnica. Godine 1974. na Filozofskom fakultetu u Zadru diplomirao je jugoslavenske jezike i književnosti te je ondje godine 1976. doktorirao obranivši disertaciju o goranskim kajkavskim govorima. Od godine 1997. redoviti je profesor hrvatske dijalektologije i povijesti hrvatskoga jezika na Sveučilištu u Zadru. Kao dijalektolog obavio je opsežan terenski rad na štokavskom, čakavskom i kajkavskom području. Bio je voditelj nekoliko znanstvenih projekata, uređivao je kao glavni i odgovorni urednik časopise *Croatica et Slavica Iadertina* (od 2005.), *Zadarska smotra* (od 2010.), a radio je i kao član uredništava i drugih časopisa. Sudjelovao je u uređivanju *Stoljeća hrvatske književnosti* (od 2010.) te 2. i 3. knjige *Povijesti hrvatskoga jezika*. Petnaestak godina (do 2013.) vodio je poslijediplomski studij jezikoslovlja na Sveučilištu u Zadru. Prof. dr. Josip Lisac jedan je od najplodnijih hrvatskih dijalektologa i povjesničara jezika, lingvist koji je istražio mnogobrojne dijalektalne lokalitete na terenu te objavio više knjiga i veći broj znanstvenih studija i stručnih članaka. Za člana suradnika izabran je 2004., a Razred za filološke znanosti predlaže da se ponovno izabere za člana suradnika HAZU.

IX. RAZRED ZA TEHNIČKE ZNANOSTI

Tomislav FILETIN rođen je 1949. u Zagrebu. Diplomirao je 1973. godine na Fakultetu strojarstva i brodogradnje Sveučilišta u Zagrebu, gdje je voditelj Katedre za materijale i tribologiju kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Objavio je ukupno sedam knjiga te više od stotinu radova u međunarodnim časopisima i zbornicima skupova. Vodio je dva tehnolojska i dva znanstvena projekta. Predložio je i koncipirao plan i program novog

studijskog smjera Inženjerstvo materijala, koji se izvodi od akademske god. 2004./2005. kao jedini takve vrste u Hrvatskoj. Aktivno je sudjelovao na izradi preporuka i izjava Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti te na definiranju nacionalnih strateških dokumenata koji su vezani uz obrazovanje, znanost i tehnološki razvoj. Potpredsjednik je Znanstvenog vijeća za tehnološki razvoj, unutar kojega je organizirao nekoliko javnih predavanja, okruglih stolova i savjetovanja. Izvršni je urednik *Biltena* Akademijina Razreda za tehničke znanosti.

Prof. dr. sc. Tomislav Filetin u razdoblju od prvog izbora za člana suradnika HAZU 2004. godine bio je znanstveno, nastavno i stručno vrlo aktivan te je ostvario zamjetne rezultate u području inženjerstva materijala. Dao je velik doprinos strategiji obrazovanja, znanosti i tehnologije u Hrvatskoj. Stoga se može zaključiti da ispunjava sve uvjete za ponovni izbor za člana suradnika Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za tehničke znanosti.
